

॥प्रथमः प्रश्नः॥

॥तैत्तिरीयसंहितायां चतुर्थकाण्डे प्रथमः प्रश्नः॥

युञ्जानः प्रथमं मनस्तत्त्वाय सविता धियः। अग्निं ज्योतिर्निचाय्यं पृथिव्या अध्याभरत्। युक्ताय मनसा देवान्सुवर्यतो धिया दिवम्। बृहज्ज्योतिः करिष्यतः सविता प्र सुवाति तान्। युक्तेन मनसा वयं देवस्य सवितुः सुवे। सुवर्गेयाय शक्त्यै। युञ्जते मन उत युञ्जते धियो विप्रा विप्रस्य बृहतो विपश्चितः। वि होत्रा दधे वयुनाविदेक इन्- (१)

मही देवस्य सवितुः परिष्टुतिः। युजे वां ब्रह्म पूर्य नमोभिर्वि श्लोकां यन्ति पृथ्यैव सूरः। शृण्वन्ति विश्वे अमृतस्य पुत्रा आ ये धामानि दिव्यानि तस्थुः। यस्य प्रयाणमन्वन्य इद्ययुर्देवा देवस्य महिमानमर्चतः। यः पार्थिवानि विममे स एतंशो रजांसि देवः सविता महित्वना। देवं सवितुः प्र सुव यज्ञं प्र सुव (२)

यज्ञपतिं भगाय दिव्यो गन्धर्वः। केतपूः केतं नः पुनातु वाचस्पतिर्वाचमद्य स्वदाति नः। इमं नो देव सवितर्यज्ञं प्र सुव देवायुवः सखिविदः सत्राजितं धनजितं सुवर्जितम्। ऋचा स्तोमः समर्धय गायत्रेण रथन्तरम्। बृहद्वायत्रवर्तनि। देवस्य त्वा सवितुः प्रसवे-
ऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां गायत्रेण छन्दसाऽऽदेऽङ्गिरस्वदभिरसि नारि- (३)

रसि पृथिव्याः सधस्थादग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वदा भर त्रैष्टुभेन त्वा छन्दसाऽऽदेऽङ्गिरस्वदभिरसि नारिरसि त्वया वयः सधस्थ आग्निः शंकेम खनितुं पुरीष्यं जागतेन त्वा छन्दसाऽऽदेऽङ्गिरस्वदस्त आधाय सविता बिभ्रदभिरः हिरण्ययीम्। तया ज्योतिरजस्रमिदग्निं खात्वी न आ भरानुष्टुभेन त्वा छन्दसाऽऽदेऽङ्गिरस्वत्॥ (४)

इद्यज्ञं प्र सुव नारिरानुष्टुभेन त्वा छन्दसा त्रीणि च॥४॥ [१]

इमामंगुष्णत्रशनामृतस्य पूर्वं आयुषि विदथेषु कव्या। तया देवाः सुतमा बभूवुरऋतस्य सामन्त्सरमारपन्ती। प्रतूतं वाजिन्ना द्रव वरिष्ठामनु संवतम्। दिवि ते जन्म परममन्तरिक्षे नाभिः पृथिव्यामधि योनिः। युञ्जाथाः रासभं युवमस्मिन् यामे वृषण्वसू। अग्निं भरन्तमस्मयुम्। योगेयोगे तवस्तरं वाजैवाजे हवामहे। सखाय इन्द्रमृतये। प्रतूर्व- (५)

त्रेह्यवक्रामन्नशस्ती रुद्रस्य गाणपत्यान्मयोभूरेहि। उर्वन्तरिक्षमन्विहि स्वस्तिगव्यूति-

रभ्यानि कृण्वन्। पूष्णा स्युजा सह। पृथिव्याः सधस्थादग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वदच्छेद्यग्निं
पुरीष्यमङ्गिरस्वदच्छेमोऽग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वद्वरिष्यामोऽग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वद्वरामः।
अन्वग्निरुषसामग्रमख्यदन्वहानि प्रथमो जातवैदाः। अनु सूर्यस्य (६)

पुरुत्रा च रश्मीननु द्यावापृथिवी आ ततान। आगत्य वाज्यध्वनः सर्वा मृधो वि धूनुते।
अग्निं सधस्थे महति चक्षुषा नि चिकीषते। आक्रम्य वाजिनपृथिवीमग्निमिच्छ रुचा त्वम्।
भूम्या वृत्वाय नो ब्रूहि यतः खनाम् तं वयम्। द्यौस्ते पृष्ठं पृथिवी सधस्थमात्माऽन्तरिक्षं
समुद्रस्ते योनिः। विख्याय चक्षुषा त्वमभि तिष्ठ (७)

पृतन्यतः। उत्क्राम महते सौभगायास्मादास्थानाद्विणोदा वाजिन्। वयं स्याम
सुमतौ पृथिव्या अग्निं खनिष्यन्त उपस्थे अस्याः। उदक्रमीद्विणोदा वाज्यर्वाकः स
लोकं सुकृतं पृथिव्याः। ततः खनेम सुप्रतीकमग्निं सुवो रुहाणा अधि नार्क उत्तमे। अपो
देवीरुपं सृज मधुमतीरयक्ष्मायं प्रजाभ्यः। तासां स्थानादुज्जिहतामोषधयः सुपिप्पलाः।
जिघर्म्य- (८)

ग्निं मनसा घृतेन प्रतिक्ष्यन्तं भुवनानि विश्वा। पृथुं तिरश्चा वयंसा बृहन्तं व्यचिष्टमन्नं
रभसं विदानम्। आ त्वा जिघर्मे वचसा घृतेनारक्षसा मनसा तज्जुषस्व। मर्यश्रीः स्पृह्यद्वर्णो
अग्निर्नाभिमृशे तनुवा जरहृषाणः। परि वाजपतिः कविरग्निरुह्य न्यक्रमीत्। दधद्रत्नानि
दाशुषे। परि त्वाऽग्ने पुरं वयं विप्रं सहस्य धीमहि। धृषद्वर्णं दिवेदिवे भेत्तारं भङ्गुरावतः।
त्वमग्ने द्युभिस्त्वमाशुशुक्षणिस्त्वमद्भ्यस्त्वमश्मनस्परि। त्वं वनेभ्यस्त्वमोषधीभ्यस्त्वं नृणां
नृपते जायसे शुचिः॥ (९)

प्रतुर्वन्मर्यस्य तिष्ठ जिघर्मे भेत्तारं विश्वं॥५॥

[२]

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां पृथिव्याः सधस्थेऽग्निं
पुरीष्यमङ्गिरस्वत्खनामि। ज्योतिष्मन्तं त्वाऽग्ने सुप्रतीकमजस्रेण भानुना दीद्यानम्। शिवं
प्रजाभ्योऽहिंसन्तं पृथिव्याः सधस्थेऽग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वत्खनामि। अपां पृष्ठमसि सप्रथां
उर्वग्निं भरिष्यदपरावपिष्ठम्। वर्धमानं मह आ च पुष्करं दिवो मात्रया वरिणा प्रथस्व।
शर्म च स्थो (१०)

वर्म च स्थो अच्छिद्रे बहुले उभे। व्यचस्वती सं वंसाथां भर्तमग्निं पुरीष्यम्। सं वंसाथां

सुवर्विदां समीची उरंसा त्मना। अग्निमन्तर्भरिष्यन्ती ज्योतिष्मन्तुमजस्रमिह। पुरीष्योऽसि विश्वभराः। अथर्वा त्वा प्रथमो निरमन्थदग्ने। त्वामग्ने पुष्करादध्यथर्वा निरमन्थत। मूर्ध्नो विश्वस्य वाघतः। तमु त्वा दध्यङ्घ्रिः पुत्र ईधे (११)

अथर्वणः। वृत्रहणं पुरन्दरम्। तमु त्वा पाथ्यो वृषा समीधे दस्युहन्तमम्। धनुञ्जयं रणैरणे। सीदं होतः स्व उं लोके चिंकित्वाभ्यासदाया यज्ञं सुकृतस्य योनौ। देवावीर्देवान् हविषा यजास्यग्ने बृहद्यजमाने वयो धाः। नि होतां होतृषदने विदानस्त्वेषो दीदिवां असदथ्सुदक्षः। अदब्धव्रतप्रमतिर्वसिष्ठः सहस्रम्भरः शुचिजिह्वो अग्निः। सः सीदस्व महां असि शोचस्व (१२)

देववीतमः। वि धूममग्ने अरुषं मियेध्य सृज प्रशस्त दर्शतम्। जनिष्वा हि जेन्यो अग्ने अह्नां हितो हितेष्वरूपो वनेषु। दमेदमे सप्त रत्ना दधानोऽग्निरहोता नि पसादा यजीयान्॥ (१३)

स्य ईधे शोचस्व सुसविशतिष्ठ॥४॥

[३]

सं ते वायुर्मातरिश्वा दधातूत्तानायै हृदयं यद्विलिष्टम्। देवानां यश्चरति प्राणथेन तस्मै च देवि वषडस्तु तुभ्यम्। सुजातो ज्योतिषा सह शर्म वरूथमासदः सुवः। वासो अग्ने विश्वरूपं सं व्ययस्व विभावसो। उदुं तिष्ठ स्वध्वरावां नो देव्या कृपा। दृशे च भासा बृहता सुशुक्निराग्ने याहि सुशस्तिभिः। (१४)

ऊर्ध्व ऊ पु णं ऊतये तिष्ठा देवो न संविता। ऊर्ध्वो वाजंस्य सनिता यदञ्जिभिर्वाघद्विर्विह्वयामहे। स जातो गर्भो असि रोदस्योरग्ने चारुर्विभृत ओषधीषु। चित्रः शिशुः परि तमांस्यक्तः प्र मातृभ्यो अधि कनिक्रदद्वाः। स्थिरो भव वीङ्मङ्ग आशुर्भव वाज्यवन्। पृथुर्भव सुषदस्त्वमग्नेः पुरीषवाहनः। शिवो भव (१५)

प्रजाभ्यो मानुषीभ्यस्त्वमङ्गिरः। मा द्यावापृथिवी अभि शूशुचो माऽन्तरिक्षं मा वनस्पतीन्। प्रेतुं वाजी कनिक्रदन्नानदद्वासंभः पत्वा। भरन्नग्निं पुरीष्यं मा पाद्यायुषः पुरा। रासंभो वां कनिक्रदथ्सुयुक्तो वृषणा रथे। स वामग्निं पुरीष्यमाशुर्दूतो वहादितः। वृषाऽग्निं वृषणं भरन्नपां गर्भं समुद्रियम्। अग्र आ याहि (१६)

वीतयं ऋतं सत्यम्। ओषधयः प्रति गृहीताग्निमेतं शिवमायन्तमभ्यत्र युष्मान्।

व्यस्यन्विश्वा अमतीररातीर्निषीदन्नो अपं दुर्मतिः हनत्। ओषधयः प्रति मोदध्वमेनं
पुष्पावतीः सुपिप्पलाः। अयं वो गर्भं ऋत्वियः प्रत्नः सधस्थमासदत्॥ (१७)

सुशस्तिभिः शिवो भव याहि षट्त्रिंशच्च॥४॥ [४]

वि पाजंसा पृथुना शोशुचानो बाधस्व द्विषो रक्षसो अमीवाः। सुशर्मणो बृहतः शर्मणि
स्यामग्नेरहं सुहवस्य प्रणीतौ। आपो हि ष्ठा मयोभुवस्ता न ऊर्जे दधातन। महे रणांय
चक्षसे। यो वः शिवतमो रसस्तस्य भाजयतेह नः। उशतीरिव मातरः। तस्मा अरं गमाम
वो यस्य क्षयांय जिन्वथा। आपो जनयथा च नः। मित्रः (१८)

सः सृज्यं पृथिवीं भूमिं च ज्योतिषा सह। सुजातं जातवेदसमग्निं वैश्वानरं विभुम्।
अयक्ष्मायं त्वा सः सृजामि प्रजाभ्यः। विश्वं त्वा देवा वैश्वानराः सः सृजन्त्वानुष्टुभेन
छन्दसाऽङ्गिरस्वत्। रुद्राः सम्भृत्यं पृथिवीं बृहज्ज्योतिः समीधिरे। तेषां भानुरजस इच्छुक्रो
देवेषु रोचते। सः सृष्टां वसुभी रुद्रेधीरैः कर्मण्या मृदम्। हस्ताभ्यां मृद्वीं कृत्वा सिनीवाली
करोतु (१९)

ताम्। सिनीवाली सुकपर्दा सुकुरीरा स्वौपशा। सा तुभ्यमदिते मह ओखां
दधातु हस्तयोः। उखां करोतु शक्त्या बाहुभ्यामदितिर्धिया। माता पुत्रं यथोपस्थे साग्निं
बिभर्तु गर्भं आ। मुखस्य शिरोंऽसि यज्ञस्य पदे स्थः। वसंवस्त्वा कृण्वन्तु गायत्रेण
छन्दसाऽङ्गिरस्वत्पृथिव्यांसि रुद्रास्त्वा कृण्वन्तु त्रैष्टुभेन छन्दसाऽङ्गिरस्वदन्तरिक्षमस्या-
(२०)

दित्यास्त्वा कृण्वन्तु जागतेन छन्दसाऽङ्गिरस्वद्वौरंसि विश्वं त्वा देवा वैश्वानराः
कृण्वन्त्वानुष्टुभेन छन्दसाऽङ्गिरस्वद्विशोऽसि ध्रुवाऽसि धारया मयि प्रजाः रायस्पोषं
गोपत्यः सुवीर्यः सजातान् यजमानायादित्यै रास्त्रास्यदितिस्ते बिलं गृह्णातु
पाङ्केन छन्दसाऽङ्गिरस्वत्। कृत्वाय सा महीमुखां मृन्मयीं योनिमग्नयै। तां पुत्रेभ्यः
सम्प्रायच्छुददितिः श्रपयानिति॥ (२१)

मित्रः करोत्वन्तरिक्षमसि प्र चत्वारि च॥४॥ [५]

वसंवस्त्वा धूपयन्तु गायत्रेण छन्दसाऽङ्गिरस्वद्रुद्रास्त्वा धूपयन्तु त्रैष्टुभेन
छन्दसाऽङ्गिरस्वदादित्यास्त्वा धूपयन्तु जागतेन छन्दसाऽङ्गिरस्वद्विश्वं त्वा देवा

वैश्वानरा धूपयन्त्वानुष्टुभेन छन्दसाऽङ्गिरस्वदिन्द्रंस्त्वा धूपयत्वङ्गिरस्वद्विष्णुंस्त्वा
 धूपयत्वङ्गिरस्वद्वरुणस्त्वा धूपयत्वङ्गिरस्वददितिस्त्वा देवी विश्वदैव्यावती पृथिव्याः
 सधस्थेऽङ्गिरस्वत्खनत्ववट देवानां त्वा पत्नीर- (२२)

देवीर्विश्वदैव्यावतीः पृथिव्याः सधस्थेऽङ्गिरस्वद्धतूखे धिषणांस्त्वा देवीर्विश्वदैव्यावतीः
 पृथिव्याः सधस्थेऽङ्गिरस्वदभीन्धतामुखे ग्रास्त्वा देवीर्विश्वदैव्यावतीः पृथिव्याः सधस्थे-
 ऽङ्गिरस्वच्छपयन्तूखे वरूत्रयो जनयस्त्वा देवीर्विश्वदैव्यावतीः पृथिव्याः सधस्थे-
 ऽङ्गिरस्वत्पचन्तूखे। मित्रैतामुखां पचैषा मा भेदि। एतां ते परि ददाम्यभित्त्यै।
 अभीमां (२३)

महिना दिवं मित्रो बभूव सप्रथाः। उत श्रवंसा पृथिवीम्। मित्रस्य चरषणीधृतः श्रवो
 देवस्य सानसिम्। द्युमं चित्रश्रवस्तमम्। देवस्त्वां सवितोद्वपतु सुपाणिः स्वङ्गुरिः। सुबाहुरुत
 शक्त्या। अपद्यमाना पृथिव्याशा दिश आ पृण। उत्तिष्ठ बृहती भवोर्ध्वा तिष्ठ ध्रुवा त्वम्।
 वसवस्त्वाऽऽच्छन्दन्तु गायत्रेण छन्दसाऽङ्गिरस्वद्रुद्रास्त्वाऽऽच्छन्दन्तु त्रैष्टुभेन छन्दसा-
 ऽङ्गिरस्वदादित्यास्त्वाऽऽच्छन्दन्तु जागतेन छन्दसाऽङ्गिरस्वद्विश्वे त्वा देवा वैश्वानरा
 आच्छन्दन्त्वानुष्टुभेन छन्दसाऽङ्गिरस्वत्॥ (२४)

पत्नीरिमा१ रुद्रास्त्वाऽऽच्छन्दन्त्वेकाग्रवि१शतिश्च॥३॥ [६]

समांस्त्वाग्र ऋतवो वर्धयन्तु संवत्सरा ऋषयो यानि सत्या। सं दिव्येन दीदिहि
 रोचनेन विश्वा आ भाहि प्रदिशः पृथिव्याः। सं चेध्यस्वांग्रे प्र च बोधयैनमुच्च तिष्ठ महते
 सौभगाय। मा च रिषदुपसत्ता तै अग्रे ब्रह्माणस्ते यशसः सन्तु मान्ये। त्वामग्रे वृणते
 ब्राह्मणा इमे शिवो अग्रे (२५)

सुवरणे भवा नः। सपत्न्या नो अभिमातिजिच्च स्वे गये जागृह्यप्रयुच्छन्। इहैवाग्रे
 अग्निं धारया रयिं मा त्वा नि क्रन्पूर्वचितो निकारिणः। क्षत्रमग्रे सुयममस्तु तुभ्यमुपसत्ता
 वर्धतां ते अनिष्टतः। क्षत्रेणाग्रे स्वायुः स१ रभस्व मित्रेणाग्रे मित्रधेये यतस्व। सजातानां
 मध्यमस्था एधि राज्ञामग्रे विह्व्यो दीदिहीह। अति (२६)

निहो अति स्निधोऽत्यर्चित्तिमत्यरातिमग्रे। विश्वा ह्यग्रे दुरिता सहस्वाथास्मभ्य१
 सहवीरा१ रयिं दाः। अनाधृष्यो जातवेदा अनिष्टतो विराडग्रे क्षत्रभृद्दीदिहीह। विश्वा
 आशाः प्रमुञ्चन्मानुषीर्भियः शिवाभिर्द्य परि पाहि नो वृधे। बृहस्पते सवितर्बोधयेन१

संशितं चिह्नसन्तरां स० शिंशाधि। वर्धयैनं महते सौभगाय (२७)

विश्वं एनमनु मदन्तु देवाः। अमुत्रभूयादध यद्यमस्य बृहस्पते अभिशस्तेरमुश्चः। प्रत्यौहतामश्विना मृत्युमस्माद्देवानामग्रे भिषजा शचीभिः। उद्वयं तमसस्परि पश्यन्तो ज्योतिरुत्तरम्। देवं देवत्रा सूर्यमगन्म ज्योतिरुत्तमम्॥ (२८)

इमे शिवो अग्रेऽति सौभगाय चतुस्त्रिंशच्च॥ ४॥ [७]

ऊर्ध्वा अस्य समिधो भवन्त्यूर्ध्वा शुक्रा शोचीऽप्यग्रेः। द्युमत्तमा सुप्रतीकस्य सूनोः। तनूनपादसुरो विश्ववेदा देवो देवेषु देवः। पथ आनक्ति मध्वा घृतेन। मध्वा यज्ञं नक्षसे प्रीणानो नराशंसौ अग्रे। सुकृद्देवः संविता विश्ववारः। अच्छायमैति शवसा घृतेनैडानो वह्निर्ममसा। अग्निऽसुचौ अध्वरेषु प्रयथ्सु। स यक्षदस्य महिमानमग्रेः स - (२९)

ई मन्द्रासु प्रयसः। वसुश्चेतिष्ठो वसुधातमश्च। द्वारो देवीरन्वस्य विश्वे व्रता ददन्ते अग्रेः। उरुव्यचंसो धाम्ना पत्यमानाः। ते अस्य योषणे दिव्ये न योनावुषासानक्ता। इमं यज्ञमवतामध्वरं नः। दैव्या होतारावूर्ध्वमध्वरं नोऽग्रेर्जिह्वामभि गृणीतम्। कृणुतं नः स्विष्टिम्। तिस्रो देवीर्बहिरिदं सन्दन्तिवडा सरस्वती (३०)

भारती। मही गृणाना। तन्नस्तुरीपमद्भुतं पुरुक्षु त्वष्टा सुवीरम्। रायस्पोषं वि प्यंतु नाभिर्मस्मे। वनस्पतेऽव सृजा रराणस्त्वना देवेषु। अग्निरहव्यं शमिता सूदयाति। अग्रे स्वाहा कृणुहि जातवेद इन्द्राय हव्यम्। विश्वे देवा हविरिदं जुषन्ताम्। हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत्। स दाधार पृथिवीं द्या- (३१)

मुतेमां कस्मै देवाय हविषा विधेम। यः प्राणतो निमिषतो महित्वैक इद्राजा जगतो बभूव। य ईशे अस्य द्विपदश्चतुष्पदः कस्मै देवाय हविषा विधेम। य आत्मदा बलदा यस्य विश्वं उपासते प्रशिषं यस्य देवाः। यस्य छायामृतं यस्य मृत्युः कस्मै देवाय हविषा विधेम। यस्येमे हिमवन्तो महित्वा यस्य समुद्रं रसया सहा- (३२)

ऽऽहुः। यस्येमाः प्रदिशो यस्य बाहू कस्मै देवाय हविषा विधेम। यं क्रन्दसी अवसा तस्तभाने अभ्यैक्षेतां मनसा रेजमाने। यत्राधि सूर उदितौ व्येति कस्मै देवाय हविषा विधेम। येन द्यौरुग्रा पृथिवी च दृढे येन सुवः स्तभितं येन नाकः। यो अन्तरिक्षे रजसो विमानः कस्मै देवाय हविषा विधेम। आपो ह यन्महतीर्विश्व- (३३)

मायन्दक्षं दधाना जूनयन्तीरग्निम्। ततो देवानां निरवर्ततासुरेकः कस्मै देवाय हविषा विधेम। यश्चिदापो महिना पर्यपश्यदक्षं दधाना जूनयन्तीरग्निम्। यो देवेष्वधि देव एक आसीत्कस्मै देवाय हविषा विधेम॥ (३४)

अग्नेः स सरस्वती द्या९ सह विश्वश्रुतिभिः९शश्व॥६॥ [८]

आकूतिमग्निं प्रयुज९ स्वाहा मनो मेधामग्निं प्रयुज९ स्वाहा चित्तं विज्ञातमग्निं प्रयुज९ स्वाहा वाचो विधृतिमग्निं प्रयुज९ स्वाहा प्रजापतये मनवे स्वाहाऽग्नये वैश्वानराय स्वाहा विश्वे देवस्य नेतुर्मतो वृणीत सख्यं विश्वे राय इषुध्यसि द्युम्नं वृणीत पुष्यसे स्वाहा मा सु भित्था मा सु रिषो द९हस्व वीडयस्व सु। अम्बं धृष्णु वीरयस्वा- (३५)

ऽग्निश्चेदं करिष्यथः। द९हस्व देवि पृथिवि स्वस्तय आसुरी माया स्वधया कृताऽसि। जुष्टं देवानामिदमस्तु हव्यमरिष्टा त्वमुदिहि यज्ञे अस्मिन्। मित्रेतामुखां तपैषा मा भेदि। एतान्ते परि ददाम्यभित्त्यै। द्वन्नः सर्पिरासुतिः प्रबो होता वरेण्यः। सहसस्पुत्रो अद्भुतः। परस्या अधि संवतोऽवरा९ अभ्या (३६)

तर। यत्राहमस्मि ता९ अंवा परमस्याः परावतो रोहिदंश्च इहाऽऽ गंहि। पुरीष्यः पुरुप्रियोऽग्रे त्वं तरा मृधः। सीद त्वं मातुरस्या उपस्थे विश्वान्यग्रे वयुनानि विद्वान्। मैनामर्चिषा मा तपसाऽभि शूशुचोऽन्तरस्या९ शुक्रज्योतिर्वि भाहि। अन्तरग्रे रुचा त्वमुखायै सदने स्वे। तस्यास्त्व९ हरसा तपञ्जातवेदः शिवो भवा शिवो भूत्वा मह्यमग्रेऽथो सीद शिवस्त्वम्। शिवाः कृत्वा दिशः सर्वाः स्वां योनिमिहासदः॥ (३७)

वीरयस्वा तपन्वि९शतिश्रं॥३॥ [९]

यदग्रे यानि कानि चाऽऽ ते दारूणि दध्मसि। तदस्तु तुभ्यमिद घृतं तज्जुषस्व यविष्या। यदत्युपजिह्विका यद्वम्रो अंतिसर्पति। सर्वं तदस्तु ते घृतं तज्जुषस्व यविष्या। रात्रि९रात्रिमप्रयावं भरन्तोऽश्वायेव तिष्ठते घासमस्मै। रायस्पोषेण समिषा मदन्तोऽग्रे मा ते प्रतिवेशा रिषाम। नाभां (३८)

पृथिव्याः समिधानमग्नि९ रायस्पोषाय बृहते हवामहे। इरं मदं बृहदुक्थं यजत्रं जेतारमग्निं पृतनासु सासहिम्। याः सेना अभीत्वरीराव्याधिनीरुर्गणा उता ये स्तेना ये च तस्करास्ताऽस्तै अग्रेऽपि दधाम्यास्यै। द९ष्ट्राभ्यां मलिमूञ्जम्यैस्तस्करा९ उता हनूभ्या९स्तेनान्भगवस्ताऽस्त्वं खाद सुखादितान्। ये जनेषु मलिम्वः स्तेनास्तस्करा

वने। ये (३९)

कक्षेष्वायवस्ताऽस्ते दधामि जम्भयोः। यो अस्मभ्यमरातीयाद्यश्च नो द्वेषते जनः।
निन्दाद्यो अस्मान् दिप्साच्च सर्वं तं मस्मसा कुरु। सशितं मे ब्रह्म सशितं वीर्यं
बलम्। सशितं क्षत्रं जिष्णु यस्याहमस्मि पुरोहितः। उदैषां बाहू अतिरमुद्वर्च उदू बलम्।
क्षिणोमि ब्रह्मणामित्रानुन्नयामि (४०)

स्वाः अहम्। दृशानो रुक्म उर्व्या व्यद्यौहुर्मर्षमायुः श्रिये रुचानः। अग्निर्मृतो
अभवद्वयोभिर्यदेनं द्यौरजनयत्सुरताः। विश्वा रूपाणि प्रति मुञ्चते कविः प्रासावीद्भद्रं द्विपदे
चतुष्पदे। वि नाकमख्यत्सविता वरेण्योऽनु प्रयाणमुषसो वि राजति। नक्तोषासा समनसा
विरूपे धापयते शिशुमेकः समीची। द्यावा क्षामा रुक्मो (४१)

अन्तर्वि भाति देवा अग्निं धारयन्द्रविणोदाः। सुपर्णोऽसि गरुत्मान्निवृत्ते शिरो गायत्रं
चक्षुः स्तोमं आत्मा सामं ते तनूर्वामदेव्यं बृहद्रथन्तरे पक्षौ यज्ञायज्ञियं पुच्छं छन्दाऽस्यङ्गानि
धिष्ण्याः शफा यजूंषि नाम। सुपर्णोऽसि गरुत्मान्दिवं गच्छ सुवः पत॥ (४२)

नाभा वने येन यामि क्षामा रुक्मोऽष्टात्रिंशच्च॥५॥

[१०]

अग्ने यं यज्ञमध्वरं विश्वतः परिभूरसि। स इदेवेषु गच्छति। सोम यास्ते मयोभुवं
ऊतयः सन्ति दाशुषे। तामिर्नोऽविता भवा अग्निर्मूर्धा भुवः। त्वं नः सोम या ते धामानि।
तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि। धियो यो नः प्रचोदयात्। अचिन्ती यच्चकृमा दैव्ये
जनैर्दीनैर्दक्षैः प्रभूती पूरुषत्वता। (४३)

देवेषु च सवितुर्मानुषेषु च त्वं नो अत्र सुवतादनांगसः। चोदयित्री सूनृतांनां चेतन्ती
सुमतीनाम्। यज्ञं दधे सरस्वती। पार्वीरवी कन्या चित्रायुः सरस्वती वीरपत्नी धियं धात्।
ग्राभिरच्छिद्रः शरणः सजोषा दुराधर्षं गृणते शर्म यः सत्। पूषा गा अन्वेतु नः पूषा
रक्षत्वर्वतः। पूषा वाजः सनोतु नः। शुक्रं ते अन्यद्यजतं ते अन्यद् (४४)

विषुरूपे अहनी द्यौरिवासि। विश्वा हि माया अवसि स्वधावो भद्रा ते पूषन्निह
रातिरस्तु। तेऽवर्धन्त स्वतवसो महित्वना नाकं तस्थुरु रुचक्रिरे सदः। विष्णुर्यद्वावद्वर्षणं
मदच्युतं वयो न सीदन्नधि बर्हिषि प्रिये। प्र चित्रमर्कं गृणते तुराय मारुताय स्वतवसे

भरध्वम्। ये सहा॑सि॒ सहसा॑ सह॑न्ते (४५)

रेज॑न्ते अग्रे पृथि॒वी म॒खेभ्यः॑। विश्वे॑ दे॒वा विश्वे॑ दे॒वाः। द्यावा॑ नः पृथि॒वी इ॒मं सि॒ध्मम॑द्य
दि॒विस्पृ॑शम्। य॒ज्ञं दे॒वेषु॑ यच्छताम्। प्र पू॒र्वजे॑ पि॒तरा॑ नव्य॑सीभिर्गी॒र्भिः कृ॑णुध्व॒ः स॒दने॑
ऋ॒तस्य॑। आ नो॑ द्यावापृथि॒वी दैव्ये॑न॒ जने॑न यातं॒ महि॑ वां वरू॒थम्। अ॒ग्नि॒ऽस्तोमे॑न
बो॒धय॑ समिधा॒नो अम॑र्त्यम्। ह॒व्या दे॒वेषु॑ नो दधत्। स ह॒व्य॒वाडम॑र्त्य उ॒शि॒गदू॑तश्चनो॒हितः।
अ॒ग्नि॒र्धिया॑ समृ॑ण्वति। शं नो॑ भवन्तु॒ वाजे॑वाजे॥ (४६)

पूरु॑षत्वता॑ य॒ज्ञत॑न्ते॒ अन्य॑थ्सह॑न्ते चनो॑हितोऽष्टौ च॥४॥ [११]

यु॒ञ्जान॑ इ॒माम॑गृ॒ह्णं दे॒वस्य॑ सन्ते॒ वि पा॑जंसा॒ वस॑वस्त्वा॒ समा॑स्त्वो॒र्ध्वा अ॒स्याकृ॑ति॒ यद॑ग्ने॒ यान्य॑ग्ने॒ यं य॒ज्ञमे॑का॒दश॥११॥

यु॒ञ्जानो॑ व॒र्म च॑ स्थ आ॒दित्या॑स्त्वा॒ भार॑ती॒ स्वा॑ अ॒हं प॒द्व॒त्वारि॑शत्॥४६॥

यु॒ञ्जानो॑ वा॒जेवा॑जे॥

हरिः ॐ॥

॥कृष्ण-यजुर्वेदीय-तैत्तिरीय-संहितायां चतुर्थकाण्डे प्रथमः प्रश्नः समाप्तः॥४-१॥

